

[Poul Dam.]

kede. Der er ingen risiko for det bestående samfund i hr. Kjær Rasmussen.

Lad mig sige det også med et andet citat, som jeg lige skal lægge op til. Vi står i en situation, hvor vi skal værne om, at politiets ry ikke ødelægges. I øjeblikket er der henlagt en række politiske skøn til politiet, som politiet ikke kan være tjent med, og som demokratiet ikke kan være tjent med. Citatet er meget gammelt, det stammer fra en parlamentsdebat omkring år 1800 i London; jeg har det ikke ordret, jeg skal kun citere det efter hukommelsen. Det drejede sig om kriminaliteten i London, og den daværende premierminister sagde: Hellere 20 uopklarede mord i East End end hr. Fouché og alle hans politispioner.

Det er en vigtig sag at have et frit samfund, og hvis politiets magt skal begrænses for at få et frit samfund, så må vi begrænse politiets magt.

Sigsgaard: Over for den sidste tids fyrværkeri af sager omkring efterretningsvæsenet har de forskellige aviser jo reageret forskelligt. De fleste radikale blade har været meget pinligt berørt, hvad man nok forstår. Det var jo de radikale, der under regeringsforhandlingerne forlangte vingerne stækket på efterretningstjenesten. Nu viser det sig, at de er holdt for nar. Efterretningsvæsenet er blevet dyreret og har fået flere ansatte, og der registreres stadig væk livligt i kartotekerne til trods for regeringserklæringen af 30. september 1968.

En del venstreblade har ligesom de radikale aviser været skeptiske over for efterretningstjenesterne, selv om de fleste selvfølgelig har været ganske ukritiske. De konservative aviser derimod med Jyllands-Posten og Berlingske Tidende i spidsen har benyttet lejligheden til at hetze mod alle dem, som disse blade synes er venstreorienterede, og det er jo mange. Ja, for få dage siden gik et konservativt blad så vidt, at det forlangte farlige folk som Politisk Revys redaktør og ligesindede spærret inde, hvis det skulle komme til en spændt situation. Det er jo trods alt sjældent, at der ligefrem argumenteres åbent for interneringslejre eller kz-lejre, eller hvad vi nu skal kalde det, her i landet. Men så vidt kan visse blade altså gå.

Disse konservative kræfter har jo også magtmidlerne, også i regeringen. Nu siger jeg ikke, at de konservative ministre i regeringen mener det samme som det blad, jeg just citerede, men måske er det ingen tilfældighed, at det er konservative ministre, der sidder både i indenrigs-, forsvars- og justitsministeriet. Det er disse ministre, der før nogen andre er ansvarlige for de politimetoder, der er anvendt her på det sidste. Og det er for dårligt, når de med henvisning til ukyndighed og manglende viden skubber dette ansvar over på andre.

Visse hæderlige og modige aviser har forstået, at det bl. a. gjaldt yttringsfriheden her i de sidste uger, og de har protesteret. Det gælder Bornholms Tidende, og det gælder Information. Man bør forestille sig, hvad der kunne være sket, hvis ikke Information havde offentliggjort artiklerne fra de beslaglagte blade og dermed påvist, at de aldeles ikke indeholdt fotografier og afbildninger eller nøjere beskrivelser af militære anlæg, og at sigtelserne mod bladernes redaktører derfor var hen i vejret, og hvis ikke venstre-socialisternes hovedbestyrelse havde prikket hul i den ballon, som man søgte at puste op omkring Niels Frölich.

Ballonen var jo allerede godt opblæst. Den mystiske bagmand figurerede hver dag på bladenes forsider på foranledning af de små interessante oplysninger, som politiet hver dag lod sive. På det tidspunkt, skal man huske, måtte folk endnu tro, at der var noget at være bagmand for. Politisk Revy var beslaglagt, redaktøren sigtet; enhver måtte jo tro, at der virkelig var tale om trusler mod statens sikkerhed i de afsløringer, som den pågældende artikel skulle have bragt. Tænk, hvad der var sket, når man endelig havde fået blæst ballonen helt op, når man endelig havde fået alle læsere til at tro, at der virkelig var en mystisk bagmand, og så havde anholdt Frölich. Det var blevet en retssag for lukkede døre. Det havde været helt umuligt at fortælle offentligheden, at artiklen i Politisk Revy ikke indeholdt én eneste nyhed. Politiet ville gøre alt for at sprede det indtryk, at Frölich havde truet statens sikkerhed. Han ville blive forbundet ikke alene med den artikel, som han ikke har skrevet, men også med selve afsløringen af Kejsergadeanlægget, som bestyreren af universitetets afdeling i